

„Tata, kada ćemo ići k baki?“ Tonka
je živahno skočila u tatin zagrljaj. „Već
dugo nismo bili kod nje. Fali mi...“

Tata je Tonku gledao tužnim očima.

element.hr



„Znaš, volim se igrati
u njenom vrtu...



... i s njom raditi kolač od jabuka.”





„Obožavam kada cijela kuća zamiriše na jabuke i cimet“, dignula je nosić i onjušila zrak. „I, dok su još onako topli, grickati ih i slušati bakine priče“, već je mogla osjetiti okus kolača u svojim ustima. „A baka priča najbolje priče. I zamisli, uopće joj ne trebaju knjige. Sve ih sama izmisli.“



Ne čekajući tatin odgovor, odjurila je u sobu i počela spremati stvari za posjet baki. Tata je za to vrijeme nešto zamišljeno tražio po ladicama.

Nije prošlo puno vremena, a Tonka se vratila s torbom spremnom za polazak. Tata kao da nije ni primijetio njenu torbu. Nešto je stavljao na stol.

„Što će nam svijeće?“ zanimalo je Tonku.

„Prije nego što odemo k baki, želim ti nešto pokazati“, odgovorio je tata. „Pogledaj, neke svijeće su dugačke, a neke kratke. Neke su deblje, a neke tanje. Neke su pak mirisne, a druge nisu. Ima ih narančastih, ali i zelenih. No, bez obzira na to kako izgledaju, sve jednako gore. Tako je i s ljudima. Možemo slobodno reći da su ljudi kao svijeće“.

Tonka je sa zanimanjem gledala svijeće na stolu. Mirisala ih, dodirivala i preslagivala.

